

Eldrepolitikken

Jeg takker for utredningen fra hovedutvalgets redegjørelse ved Knut Haavardsen 10. juli. Det er betryggende å vite hva utvalget står for og at det tror å vite hva det må gjøre for å løse utfordringene.

Bærum har et totalbudsjett på hundrevis av millioner. Der hvor konflikten mellom politikerne og de pårørende for de aldersdemente oppstår, er selvfølgelig fordelingen av pengene. Kommunen har mange grupper som vil ha penger. Og alle trenger dem. Vårt standpunkt er at rundkjøringer, nye veier, butikkentra og en masse ønskelige prosjekter drar ned altfor mye av totalen.

Og herredsstyrets fordeling av kjempesjettet er hovedsakelig basert på økonomi.

Det er der vi pårørende protesterer. Det viktigste er ikke om Thon kan selge brødet fem øre billigere enn Hagen, eller om vestlendingene på hovedstadtur, skal krongle seg gjennom 10 eller 20 vakre rundkjøringer i Sandvika for å komme til Oslo. Heller ikke om de «gamle» kjøpmennene skal kunne leve av butikkene sine, trass i «superne.»

Det viktigste er spørsmålet om moral.

Jeg, som bare er en av dem med ektefelle som trenger total hjelp, har hver dag i lang tid sett gamle som bare sitter og ser ut i luften. Mens min hustru var på Modum, var det ikke mange bærumspasienter som fikk flere besøk pr. uke. Jeg hadde som pensjonist tid, jeg hadde bil og økonomiske ressurser til å reise. De fleste hadde besøk en og annen helg. Det er for lite!

De som har vært heldige og fått plass på sykehjem i Bærum, har ikke så stort problem hva besøk angår. Familiens medlemmer kan som regel nå dem når som helst, sitte hos dem en stund, holde dem i hånden, prate med dem, selv om den syke kanskje ikke oppfatter alt. Men nesten alle de syke gleder seg over besøket, selv om de ikke kan gi særlig ytre tegn på det.

Der problemet er størst, er de utenbygds sykehjem, gjerne 70-80 km borte, og som kan nå hovedsakelig av dem som har bil og som kan kjøre og har dagen å ta av. Det samme gjelder dem som må bruke tog eller buss. Dagen går med til turen. Det er ikke så mange av oss som har den muligheten. Det er dette vi må få rettet på.

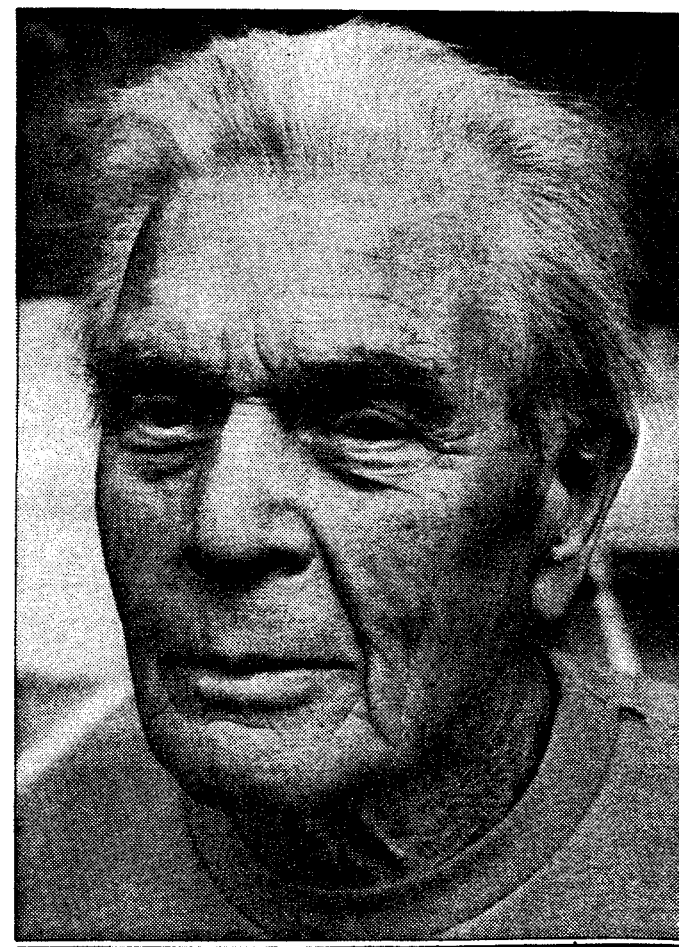
Når Bærum om åtte år må ha 300 flere plasser enn i dag, må man allerede nå kal-

kulere med dette. Hjemmehjelp, hjemmesykepleie og korttidsplasser gjør stor nytte for seg, og i de tre årene jeg har hatt anledning til å følge arbeidet, har jeg ikke i noe tilfelle sett noen av personalet som ikke har gjort et utmerketarbeid, det være seg Modum eller Bærum.

Det vesentlige er dog den personlige kontakt den syke har med sine egne, som gjennom livet har vært delaktige i deres kjærlighet. Pleiepersonalet gjør alt hva det maktet, men samværet med ens egne kjære, er mer verd enn all verdens programmerte omsorg.

De som sitter i utvalgene gjør sikkert også godt arbeid, og de fordeler sikkert de bevilgede pengene så riktig som de formår. Men de må som sin viktigste oppgaver få banket inn i hodene på de bevilgende myndigheter at alle våre hjelpeløse gamle og syke må under alle omstendigheter få en fullverdig siste stasjon i sine siste år. Og da må supermarkeder, rundkjøringer, badeland og båthavner prioriteres etterpå.

Hva hjelper det et menneske om han vinner hele verden om han tar skade på sin sjel.

Rolf Karm

Rolf Karm. 101925